

DURKÓ ZSOLT 90
Erkel Ferenc- és Kossuth-díjas zeneszerző,
főiskolai tanár

(1934. április 10., Szeged – 1997. április 2., Budapest)
(MTI Fotó: Pólya Zoltán (1978. II. 8.))

I.

Durkó Zsolt már a hatvanas évek második felében a külföldön legtöbbet játszott kortárs magyar szerző. Zeneszerzés-tanulmányait a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán Farkas Ferencnél, majd 1961–63-ban a római Santa Cecilia Akadémián Goffredo Petrassi irányításával végezte. 1963-tól szabadfoglalkozású zeneszerzőként dolgozott. Emellett hat éven keresztül a Zeneakadémia 20. századi zeneszerzés szakán tanított. 1982-től haláláig a Magyar Rádió kortárszenei lektora volt. Részt vett a zenei közéletben is: 1987ben megalapította az előadóművészeket és zeneszerzőket tömörítő Magyar Zeneművészeti Társaságot, amelynek elnöki posztját is betöltötte.

Nemzetközi karrierje már az 1960-as években kezdődött, amikor az Episodi sul tema B-A-C-H (1963) című zenekari művével elnyerte a Santa Cecilia Akadémia Nagydíját. I.vonósnégyese 1967-ben a montreali Jeunesses Musicales Nemzetközi Zeneszerzőversenyen harmadik helyezést ért el; II. vonósnégyese a budapesti Bartók Béla Nemzetközi Zeneszerzőversenyen 1970-ben 2. díjat kapott. A Fioriture című zenekari mű lemezfelvételét New Yorkban Nemzetközi Koussevitzky díjjal (1971), a Halotti Beszéd című oratóriumot a párizsi Tribune

Internationale des Compositeurs seregszemplén az Év Zeneműve kitüntetéssel jutalmazták. Nemzetközi és hazai sikereit neves együttesektől és intézményektől (BBC, Fires of London, Philip Jones Brass Ensemble, Nash Ensemble, Musica Viva Pragnesis, Koussevitzky Alapítvány, Magyar Állami Operaház) kapott megrendelések is mutatják.

Durkó Zsolt zenei nyelve egyszerre európai és tudatosan magyar, egyszerre talál kapcsolatot a tradícióval s a kor új törekvéseivel. Ez a személyes, s a teljes pályára vonatkoztatva is egységes hang – rendkívül gazdag életműben nyilatkozik meg.

Díjak, elismerések:

1963 Premio d'Atri (Róma)

1967 International Jeunesses Musicales Competition, Montreal, III. díj

1968, 1975 Erkel Ferenc-díj

1971 Nemzetközi Bartók Béla verseny, Budapest, II. díj

1971 Nemzetközi Koussevitzky-díj, New York

1975 "Distinguished Composition of the Year", Unesco's International Rostrum of Composers, Párizs 1978 Kossuth-díj

1983 Érdemes művész

1985, 1997 Bartók Béla-Pásztory Ditta-díj

1987 Kiváló művész

1997 Lajtha László-díj (posztumusz)

2000 Magyar Örökség Díj (posztumusz)

A Magyar Rádió közönség- és kritikusi díja (nyolc alkalommal)

(MTI Fotó: Mező Sándor, 1978. IV.1.)

II.

GOMBOS LÁSZLÓ DURKÓ ZSOLT ZENESZERZŐ MŰVÉSZI PÁLYAKÉPE

Durkó Zsolt (1934–1997) a 20. század második felében fellépett magyar komponista nemzedék egyik legkiválóbb képviselője és nemzetközileg is elismert tagja. Pályája gyorsan ívelt felfelé: már harmincas éveinek elején elérte, hogy ő legyen a külföldön legtöbbet játszott kortárs magyar komponista. Sikere jelentős részben annak köszönhető, hogy egyedülálló érzéssel talált rá a végletek közötti egyensúlyra: zenéje egyszerre magyar és nemzetközi, modern és konzervatív, komplex és világosan szerkesztett. Ezáltal a koncertlátogatók és muzsikusként igen széles körének kínál zeneélvezetet, művei szinte közérthetőek a klasszikus zenén nevelkedett rétegek számára, érdekes hanghatásai, színei, kifejező dallamai első hallásra is magukkal ragadják a hallgatót, ugyanakkor kielégítik a különlegesre, egyedire, nemzeti vonásokra szomjazók érdeklődését vagy éppen a nagy intellektuális kihívásokat keresők igényeit is.

Durkó számos elismerést szerzett a római, montreali, budapesti és párizsi nemzetközi versenyeken, emellett Koussevitzky-, Kossuth- és két alkalommal Bartók–Pásztory-díjjal tüntették ki. Törékeny alkatát, finom modorát meghazudtoló erővel és tűzzel, fiatalos lendülettel komponált és végezte társadalmi kötelezettségeit, korai elvesztése talán ezért okozott olyan nagy megdöbbenést a magyar zenésztársadalom számára.

Gyermekkor és tanulmányok

Durkó Zsolt 1934. április 10-én született Szegeden, dr. Durkó Gábor (1898–1992) református lelkész és Patkós Irén (1907–1996) második gyermekeként. Húga, Katalin szintén a muzsikusként pályát választotta: zongoraművész, tanár, rádiós rendező és szerkesztő lett. Zsolt viszonylag későn kezdett zenét tanulni. Tizenegy éves korában nagybátyja fedezte fel abszolút hallását, de csak két évvel később, tizenhárom évesen iratkozott be a Szegedi Konzervatóriumba. Itt – a Baross Gábor Reálgymnáziumban végzett tanulmányaival párhuzamosan – a zongorajáték mellett a zeneszerzés alapjait is elsajátította Szatmári Géza irányításával. A zongoraimprovizáció terén szinte azonnal megmutatkozott

tehetsége: 1949 tavaszán I. díjat nyert a szegedi és a győri konzervatórium versenyén, majd egy évvel később Sopronban ért el hasonló eredményt. Zenei érdeklődésére nagy hatással voltak a Szegedi Nemzeti Színház Vaszy Viktor vezette operaelőadásai és a városban rendezett szimfonikus zenekari koncertek.

A gimnazista zeneszerző (1950)

szegedfolyoirat.sk-szeged.hu/2022/05/07/kiss-erno-vallomasok-durko-zsoltrol/

1950-ben Budapesten folytatta tanulmányait az Állami Zenekonzervatóriumban Sugár Rezső zeneszerzés- és Sándor Renée zongorista növendékeként, majd három évig a Zeneakadémia (Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola) rendkívüli tehetségeknek fenntartott zongora előkészítő osztályába járt, miközben kórusok és táncegyüttesek zongorakíséretével járult hozzá a megélhetéséhez. Végül 1955-től Farkas Ferenc tanítványa lehetett a Zeneszerzés Tanszakon, ahol 1961ben szerzett diplomát. Mesterére így emlékezett Feuer Máriának adott interjújában: *„Farkas Ferenc a legkülönbözőbb stílusok iránti kivételes fogékonysággal, európai és Európán túli zenét egyaránt oktatott. Tilalmi listák szűkítették kitekintésünk határait, ám Farkas tanár úr révén eljutott hozzánk Alban Berg, Schönberg és Webern művészete is. Amikor meghallgattam Webern Hat zenekari darabját, szinte egy új világ tárult fel előttem. Hallhattuk Bartók »tiltott« műveit is... Farkas Ferenc nem kívánta, hogy az ő stílusában dolgozzunk. A magunk elé tűzött célra, bontakozó formálási kísérleteinkre figyelt, és ezek szellemében korrigált.”* (In Gerencsér Rita: *Durkó Zsolt*. 4.o.)

Diplomája megszerzése után fél évvel, 1961 decemberben Rómába utazott, hogy elmélyítse tudását. Ahogy Farkas Ferenc három évtizeddel korábban, ő is itt, a Santa Cecilia Akadémián (Accademia di Santa Cecilia) szerzett európai kitekintést és inspirációkat a magyar főváros zártabb, német hatásokkal átszőtt zenei világához képest. Amint korábban Farkas Ottorino Respighinél, most Durkó Goffredo Petrassi osztályában szerzett új tapasztalatokat, és még inkább az Örök Város pezsgő kulturális életében, ahol közvetlenül találkozott a latin gyökerű, mediterrán életfelfogással, valamint építészeti, festészeti és egyéb élmények sokaságát szerezte.

Úgy érezte, hogy mindaz, amit eddig tanult, most érett meg benne igazán és tette őt felnőtt alkotóvá. Rómában készült az első olyan műve, amelyet később is vállalt és saját műjegyzéke élére helyezett. Ez a *11 darab (11 pezzi)* vonósnégyesre, tanulóéveinek egyfajta összegezése. Megszólalnak benne és egységes, személyes stílussá ötvöződnek a korábbi hatások, Webern tizenkétfokúsága, Sztravinszkij és az olasz kortársak nyelvezete, és mindenekelőtt Bartók magyar gyökerű muzsikája. Durkó diplomamunkája az *Epizódok a B-A-C-H témára* című variációsorozat volt (*Episodi sul tema B-A-C-H*), amelyet 1963. május 22-én nagy sikerrel mutatott be az akadémia zenekara Daniele Paris vezényletével. A művet hamarosan a magyar közönség is megismerhette, amikor a Rádiózenekar szólaltatta meg Lehel György irányításával.

Durkó Zsolt testvéreivel: balról jobbra Zsoldos Péterné Durkó Katalin, Durkó Zsolt, dr. Csányi Lászlóné Durkó Iréne

[/szegedfolyoirat.sk-szeged.hu/2022/05/07/kiss-erno-vallomasok-durko-zsoltrol/](https://szegedfolyoirat.sk-szeged.hu/2022/05/07/kiss-erno-vallomasok-durko-zsoltrol/)

A nemzetközi karrier kezdete az 1960-as évek közepén

1963 nyarán Durkó Zsolt hazatért Rómából és az elkövetkező években szabadfoglalkozású zeneszerzőként dolgozott. Színházi kísérőzenéket és filmzenéket komponált, melyek révén széles közönség ismerte meg a nevét. 1965-ben írt zenét Huszárik Zoltán *Elégia* című filmjéhez, ezt követte a *Hogy szaladnak a fák* (rend. Zolnay Pál, 1966), a *Kártyavár* (rend. Hintsch György, 1967), a *Próféta voltál szívem* (rend. Zolnay Pál, 1968), a *Nincs idő* (rend. Kósa Ferenc, 1973), a nagy hatású *Az a szép fényes nap* (rend. Szőnyi G. Sándor, 1981) és számos más alkotás. A Magyar Rádió megrendelésére készült 1964ben az *Organismi* hegedűre és zenekarra. Kilenc tétele a szerzőre jellemző módon, organikusan fejlődő mikrostruktúrákból épül, mintha a természetben megfigyelhető szerves átalakulások a zenei kompozíció szintjén jelennének meg. Szintén az életmű alapgondolata, a kivirágzás, az organikus kibomlás mozzanata fogalmazódik meg a *Díszítőelemek* (*Fioriture ungheresi*, 1966) című zenekari darabban.

1964-ben készült a Varsói Ősz Fesztiválon bemutatott *Psicogramma* című zongoradarab és a fúvósötösre komponált *Improvvisazioni*, illetve egy évvel később a két klarinétot, zenekart és benne cimbalmot is használó *Magyarrapszódia*, amellyel a szerző – zenéjével és címadásával egyaránt – nemzeti hovatartozását hangsúlyozta. Itt azonban szó sincs népdalok és népies műdalok hangulatos köntösbe öltöztetett füzéréről, turistacsalogató csikós-gulyás mulatságról. Durkó mélyebb és elvontabb szinten talált kapcsolatot szülőföldjével. Évtizedekkel később így nyilatkozott erről Batta Andrásnak az egyik televíziós beszélgetése során: „Ez a cím kétségtelül egyfajta állásfoglalást jelentett. A Magyar-rapszódia visszatérésem volt zenében a hazámhoz [...], legalábbis ahhoz a zenei intonációhoz, amely ritmikájában, hangvételében a magyar nyelv szabályaihoz kötődik.” (I.m.: Gerencsér 7–8.o.).

A *Díszítőelemek*hez hasonlóan az *Altamirában* (1968) is szövegtelen kórus gazdagítja a zenekari hangzást, amivel a szerző különös atmoszférát teremt, felidézve az ősi múlt hangulatát, szenvedélyes gesztusait és ködbe vesző körvonalait. A bázeli IGNM Fesztiválon játszották először hangversenyteremben, a megtisztelő esemény azonban ekkor már nem különlegességnek, hanem a szerzőnek és műveinek járó természetes elismerésnek számított. Hiszen a hazai Zeneműkiadó után a londoni Boosey and Hawkesnél is sorra jelentek meg a művei, lemezfelvételeik készültek, rangos

zeneszerzői díjakat nyertek Budapesten, Párizsban, Rómában, Montrealban, és előadásra kerültek Ausztráliától Párizson és Londonon át az Egyesült Államokig. Amerikai megrendelésre készült a *Dartmouth Concerto* 1966-ban, majd a *Díszítőelemek* lemezdíjának (Special Citation International Koussevitzky Award on Record, 1971) köszönhetően a Koussevitzky Alapítvány kérte fel komponálásra. Ennek eredménye lett a *Kamarazene* két zongorára és tizenegy vonósra (1973), melynek kéziratát a washingtoni Library of Congress őrzi.

Durkó az 1970-es elejére megállapodott és végleg révbe ért, amint a nemzetközi sikereknek köszönhetően és azok háttérében személyes egzisztenciát tudott teremteni. 1971-től 1977-ig tanítást is vállalt a Zeneakadémián, ahol a 20. századi zeneszerzés tárgyat oktatta. Később, 1982-től a Magyar Rádió komolyzenei lektori tisztét töltötte be. 1963-ban családot alapított: Isépy Eszter csellóművészt vette feleségül. E frigyéből 1965-ben született ifj. Durkó Zsolt, aki festőművész lett. Majd válása után, 1971-ben házasságot kötött Gerencsér Rita zenetörténésszel, aki később biográfusa, örökségének gondozója lett. 1972-ben született meg gyermekük, Durkó Péter, aki édesapja nyomdokaiba lépett, és szintén a zeneszerzői hivatást választotta.

Durkó Zsolt, Gerencsér Rita és Durkó Péter

szegedfolyoirat.sk-szeged.hu/2022/05/07/kiss-erno-vallomasok-durko-zsoltrol/

A kamarazene szerepe

1967-ben a kamarazenét komponáló Durkót is jelentős elismerés érte: *I. vonósnégyese* háromszáz pályázó közül nyert 3. díjat a Jeunesses Musicales Nemzetközi Zeneszerzőversenyen, melyet a Montreali Világkiállítás kapcsán rendeztek. Művét a Bartók Vonósnégyes adta elő a helyszínen, majd kiváló együttesek repertoárdarabjaként számos helyen szólalt meg világszerte. Az egyetlen tételből álló kompozíció a nagy múlttal rendelkező műfaji hagyományra, a szonátaforma kontrasztáló anyagokból építkező struktúrájára hivatkozik, miközben rendkívül részletgazdag valamennyi szólama, komplex, differenciált ritmikai világa a nagy elődök emlékét idézi. A sokféle melodikus anyag, artikuláció és az állandóan változó textúra ellenére mégsem esik darabjaira a kompozíció. Durkó különleges bravúrral elérte, hogy bűvópatakként elő-előbukkanva szinte végig ott halljuk, vagy legalábbis ott érezzük egy végtelen melódia jelenlétét, amely a magyar siratódallamok lényegi mozzanatait sűríti magába.

Kétségtől Bartók zenéje áll a mű háttérében. Nem a nagy mester stílusa, hanem szellemisége talál itt folytatásra, ahogy az 1970-ben komponált *II. vonósnégyes* esetében is. Ez a mű szintén egyetlen egybeforrt formaként jelenik meg a hallgató számára, de nagyobb léptékű, mint elődje. Többféle karaktert vonultat fel tizenhárom rövid tételében, az érzelmi megnyilatkozások szélesebb skáláját mutatva be. A mű 1971-ben II. díjat nyert Budapesten a Bartók Béla születésének 90. évfordulója alkalmából rendezett nemzetközi zeneszerzőversenyen (I. díjat nem adtak ki). A zsűri munkájában, melynek elnöke Farkas Ferenc volt, Tadeusz Baird, Ligeti György és Goffredo Petrassi vettek részt. Kroó György két évvel később így jellemezte a Kodály Vonósnégyes által lemezen is megszólaltatott darabot az *Élet és Irodalom* hasábjain: „Durkó a mai magyar zenében, de az egész nemzetközi termésben is, egyre inkább a szintézis, a harmónia, a benső egyensúly művészetének bizonyul. Ma már nemzetközi hírű mester... Ezt a művét különösen személyesnek érzem; benne a szép hangzás, az artisztikus forma és a választékos technika mellett az énekszerűség, a dallamalkotó fantázia diadalmaskodik.”

A két vonósnégyes mellett számos további kamaramű született az időszakban, a szerző ezirányú darabjainak legjava: a *Szimbólumok* kürtre és zongorára (1969), a *Rézfüvös kvartett* (1970), az *Ikonográfia no. 1* két viola da gambára és csemlőre (vagy csellóra és zongorára, 1970), a nagyobb együttest

foglalkoztató *Kolloidok* (1969) és az *Ikonográfia no. 2* (1971). 1971 karácsonyán Peter Maxwell Davies együttese mutatta be a fuvolára, klarinétra, zongorára és vonóstrióra írt *Fire Musicot* a londoni Queen Elisabeth Hallban, a New York Harp Ensemble szólaltatta meg 1974-ben New York-ban a négy hárfára komponált *Serenátát*, és az 1974-es Budapesti Nemzetközi Zenei Versenyen hangzott el a *Varianti* brácsára és zongorára. A kamaraművekből rendezték 1974 októberében a Korunk Zenéje Fesztivál keretében Durkó első szerzői estjét, amelyen a bevezetőt a világhírű Bartók-kutató, Somfai László zenetörténész mondta.

A következő évtizedben, számos vokális művet követően, ismét fontos szerepet kapott a hangszeres kamarazene Durkó műhelyében. Klarinétra és zongorára készült a *Három esszé* (1983), trombitára és orgonára a *Clair-obscur* (1984), öt klarinétra és zongorára az amerikai Richmondban bemutatott *Szextett* (1987), valamint nyolc fúvóshangszerre és ad libitum nagybőgőre a londoni BBC-ben debütált *Oktett* (1988). Philip Jones felkérésének köszönhető a *Sinfonietta* (1983), amelyet 1985-ben a Philip Jones Brass Ensemble adott elő először a Cheltenhami Nemzetközi Zenei Fesztiválon. Két további esetben az egyik hangszer kiemelkedik az együttesből és a versenyművekhez közelíti a kompozíciót. Ilyen a fuvolára és kamaraegyüttesre írt *Impromptus in F* (1983) és a kürtöt szólisztikusan foglalkoztató *Téli zene* (1983), amelyet 1984 májusában a londoni Wigmore Hallban mutattak be.

V. Reismann Mariann: Durkó Zsolt (1975)
(Magyar zeneszerzők. Editio Musica Budapest, 1975)

Vokális művek az életmű középpontjában

Durkó Zsolt érdeklődése az 1970-es évek elején fordult a vokális zene felé. Igaz, hogy néhány zenekari művében korábban is használt szöveg nélkül éneklő kórust, de ott az énekhang egy fontos, de mégis csupán további, hozzáadott hangszínként jelent meg az együttes hangzásában. Most azonban a szöveg kezelése vetett fel a számára új, érdekfeszítő kérdéseket. Amint Feuer Máriának nyilatkozta: „... *nem annyira a hangszeres, inkább a vokális zene foglalkoztatott [...]. A zenemű persze szétbontja az irodalmi művet, s újraépíti önnön törvényei szerint. Semmi köze sincs tehát ennek az illusztrációhoz. Valójában nagy formák létrehozásáról van szó, annak az ívnek a megteremtéséről, amelynek mentén a zene anyaga kibontakozhat fejlődésének öntörvénye szerint.*” (I.m. Gerencsér, 12.o.). Két *Ady-kantáta* kezdte a sort 1971ben, ill. 1972-ben. Az elsőben baritonszólót, vegyeskart és zenekart foglalkoztatott és Ady több verséből válogatott, a másodikat viszont kettős vegyeskarra és zenekarra komponálta szólista nélkül, és egyetlen vers, *Az Illés szekeren* szövegét zenésítette meg. Ugyanennek az évnek a termése a *Négy tanulmány* című férfikar József Attila és Tóth Árpád verseire, amelyet két évvel később követett a *Hét dallamrajz* vegyeskarra és zongorára, a zeneszerző szövegére.

Az 1972-ben készült *Halotti beszéd* című oratórium méltán lett Durkó legismertebb műve. A főváros rendelte Pest–Buda–Óbuda egyesítésének centenáriuma (érdekes párhuzam, hogy az 50. jubileumra készült Bartók *Táncszvitje* és Kodály *Psalmus hungaricus*). A bemutatóra azonban csak két évvel a 100. évfordulót követően, 1975-ben került sor a Magyar Rádió hangversenyén, nem sokkal azelőtt, hogy a mű újabb nemzetközi sikerekkel gazdagította a szerző elismeréseinek sorát. Első díjat nyert Párizsban a Tribune Internationale des Compositeurs Unesco-rendezvényén, majd Münchenben és Londonban is előadták. A tenor és bariton szólistát, vegyeskart és zenekart foglalkoztató alkotáshoz Durkó a 12. századi *Pray-kódex*ben találta meg a számára ideális szöveget, a *Halotti beszédet*, a magyar nyelv első ismert összefüggő emlékét. A 14 tétel között az oratórium műfaj olyan hagyományos tételtípusai is megszólalnak, mint az ária, a recitativo, a duett, a turba jellegű kórus és a zenekari fuga.

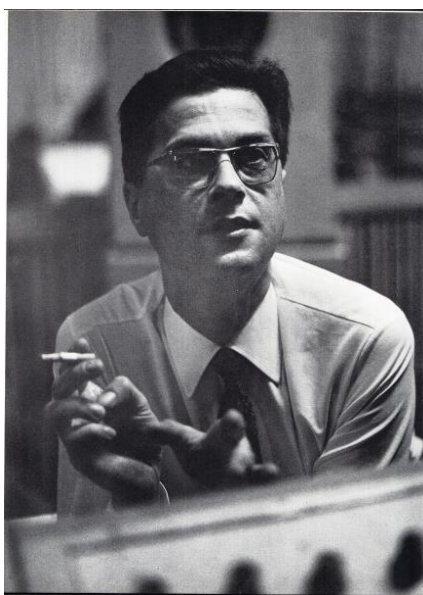
Durkó egyetlen operája, a *Mózes*, az életmű középpontjában helyezkedik el. 1977-ben hangzott el először a budapesti Operaházban, ahol kéttucatnyi sikeres előadást ért meg, majd ennél is többször játszották Kemnitzben német fordításban. Szövegét Madách Imre *Mózes* című drámája nyomán maga a zeneszerző írta, és benne az egyén és közösség egymásra utaltságának problematikáját fogalmazta meg Kodály *Psalmus*ának késői párjaként. A történet két főszereplője Mózes és a nép, amelyet ő hivatott elvezetni az ígért földjére. Az első felvonás az egyiptomi rabszolgaság, az égő csipkebokor és a Vörös-tengeren való átkelés történetét beszéli el, a második felvonás középpontjában a tízparancsolat és az aranyborjú tematikája áll, majd a villámcsapás, Józsué Kánaánba indulása és a címszereplő halála zárja az operát.

A vokális művek korszakának végét a *Széchenyi oratórium* jelezte 1982-ben, ezt követően (két kórusmű és a *Három angol dal* kivételével) nem is találunk énekhangot Durkó alkotásaiban az életművet lezáró kantáta, *A Jelenések könyvének margójára* komponálásáig. A *Széchenyi-oratórium* Debrecen város felkérésére készült, Kodály születésének 100. évfordulójára. A tenor és basszus szólistát, vegyeskart és zenekart foglalkoztató, 12 tételből álló mű szövegét a komponista állította össze Széchenyi István *Hitel*, *Világ*, *Stádium* és a *Kelet Népe* című írásaiból.

A vokális művekkel párhuzamosan, mintegy azok ellenpárjaként vagy kiegészítéseként, több versenyműszerű kompozíció készült Durkó műhelyében. A már említett *Kamarazenében* (1973) a két zongora szólista jellegű feladatokat is kap a tizenegy vonós mellett (a zongoraszólamokat Tusa Erzsébet és Lantos István játszotta az 1974-es zeneakadémiai bemutatón), a Madách-operával egy időben komponált *Turner illusztrációkban* pedig a hegedű széles ívű dallamai emelkednek ki a kamarazenekar vibráló, áttörten szerkesztett, színhatásokra épülő szövetéből. Szintén a hegedű jut kiemelt szerephez a *Refrének* című kompozícióban (1979, a szegedi bemutatón Szecsődi Ferenc volt a szólista), a *Négy dialógusban* pedig két ütőjátékos áll szemben a zenekarral (1979). Ebben az időszakban egyedül a *Zongoraverseny* (1981) vállalja fel címében is a concerto műfajához való tartozást. Az egyetlen tételből álló művet Ránki Dezső mutatta be 1984 májusában a Zeneakadémián, a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekarát Lehel György vezényelte.

Társadalmi szerepvállalás és az utolsó alkotói periódus

Miközben az 1980-as években itthon drasztikusan lecsökkent a lehetőség az új művek felkérésére, lemezfelvételére és kiadására, Durkót egyre többször keresték meg külföldről és halmozták el különféle megbízásokkal. 1983-tól a Boosey and Hawkes mellett egy másik angol kiadó, a Chester Music Publishers is igényt tartott a műveire. Rendszeresen kértek fel zsűritagnak nemzetközi zeneszerzőversenyeken (Svájc, Dánia, Róma, Genf, Siena, Amszterdam, Bécs), előadásokat tartott amerikai egyetemeken, bevezetőt mondott a moszkvai Csajkovszkij-teremben a Bartók-centenárium díszhangversenyén.

V. Reismann Mariann: Durkó Zsolt (1975)
(Magyar zeneszerzők. Editio Musica Budapest, 1975)

Az új zenekari művek közé tartozott a *Ludus stellaris* (1984), a Szombathelyi Zenekar felkérésére írt *Ornamenti No.1* (1984) és a Salzburgi Ünnepi Játékokon bemutatott *Ornamenti No.2* (1985). A Wordsworth, Blake és T. S. Eliot szövegekre, mezzoszoprán szólóra és 12 hangszerre készült *Három angol dal* (1991) Londonban szólalt meg először, a *Hegedűversenyt* pedig Szecsődi Ferenc mutatta be 1993-ban. A szólódarabok sorát gazdagította a *Quartina* (1983) és a *Három rondó* (1984) zongorára, a *Laude* (1987) orgonára, a *Divertimento* (1989) gitárra és a *Flautocapriccio* (1991). Különös és egyedi sorozat *A gömb története* című, 60 darabból álló zongoraciklus (1991), amelyet öt felváltva játszó művész mutatott be a Bartók Emlékházban.

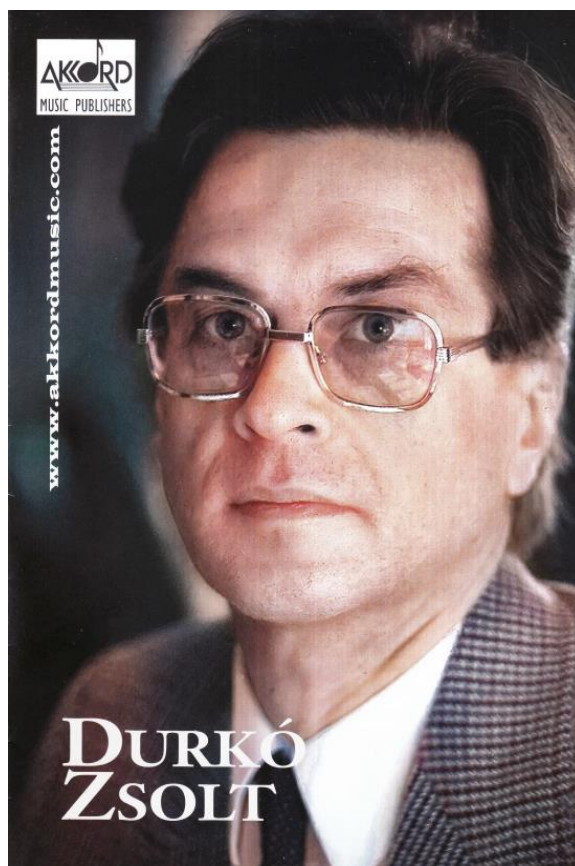
1987 nagy változást hozott Durkó Zsolt életében. Korábban inkább visszavonult zeneszerzői műhelyébe, hogy megőrizze függetlenségét, most viszont úgy érezte, hogy közéleti szerepet kell vállalnia a magyar zeneélet megújítása érdekében. Megalapította a Magyar Zeneművészeti Társaságot, melynek élete végéig elnöke volt. A Társaság évente negyven-ötven hangversenyt rendezett Budapesten és vidéken, lehetőséget adva az új magyar művek bemutatására. Durkó nevéhez fűződik a kortárs zene rangos fórumaként működő, évente rendezett három napos Mini-Fesztivál létrehozása is. A tenni akarás vezette abban is, hogy 1992-ben tagja lett a Magyar Művészeti Akadémiának és a következő évben a Széchenyi Irodalmi és Művészeti Akadémiának, dolgozott a Nemzeti Kulturális Alap bizottságaiban és 1994-ben elvállalta a Magyar Zeneművészek és Táncművészek Világszövetségének elnöki tisztét.

Az utolsó nagy, összefoglaló alkotás, *A Jelenések könyvének margójára* című oratórium (1996) bemutatását a mester már nem érhetette meg. Az alt, tenor és bariton szólót, vegyeskart és zenekart felvonultató művet így jellemezte Gerencsér Rita 1999-ben megjelent könyvében: „Szövegét a zeneszerző maga állította össze, Károli Gáspár veretes bibliafordítása alapján: elsősorban János jelenéseinek soraiból, egy-egy szakaszában a Geneziszből, az Énekek Énekéből, a Zsoltárok Könyvéből. A zenei architektúra négy részre tagolódik, melyek a szöveg érzelmi-gondolati ívére rezonálva, egyetlen nagy boltozatot rajzolnak. Mintegy átívelik a Bibliát: a Genezistől az Apokalipszisig, a teremtés csodájától a pusztulás látomásáig, majd a megzendülő végtelen, a fény, a mennyei béke megbocsátó harmóniájáig. [...] Stílusa az életmű új fejezetének lehetőségét is sejteti: főként kórus- és zenekarkezelésében, ritmusainak oldottságában és harmóniavilágában, amely fényesebb és átvilágítottabb, mint talán bármikor.”

Durkó Zsolt 1997. április 2-án hunyt el budapesti otthonában, egy héttel 63. születésnapja előtt, tele tervekkel és mondanivalóval. A Farkasréti Temetőben a két zeneszerző pályatárs, Bozay Attila és Szokolay Sándor, valamint a kiváló festőművész, Gerzson Pál búcsúztatta.

(MMA, 2017)

III.

OZSVÁRT VIKTÓRIA ÍRÁSA¹

Durkó Zsolt (1934–1997) felsőfokú zenei tanulmányait Farkas Ferenc vezetésével végezte a budapesti Zeneakadémián 1955 és 1961 között. Mesteréhez hasonlóan fontos állomást jelentett zenei világképe kialakulásában az itáliai zenei élet és az itt virágzó modern zenei irányzatok, melyeknek megismerésére egy tanulmányút keretében lehetősége nyílt, amikor 1961 és 1963 között a római Santa Cecilia Akadémián Goffredo Petrassi mesteriskolájában tanulhatott. 1971-től 1977-ig a Zeneakadémián a 20. századi zeneszerzés tanára volt. Munkásságát számos díjjal ismerték el: 1971-ben elnyerte a Koussevitzky hanglemez-díjat, 1975-ben *Halotti beszéd* című oratóriuma a párizsi Tribune Internationale des Compositeurs seregszemléjén az

1 Megjelent az

Év Zeneműve díjat nyerte el. 1978-ban Kossuth-díjban részesült, 1985-ben és 1997-ben Bartók–Pásztory-díjjal, 1968-ban és 1975-ben pedig Erkel-díjjal tüntették ki. 1983-ban Érdemes Művész, 1987-ben Kiváló Művész elismerésben részesült. 1982-től a Magyar Rádió komolyzenei lektoraként dolgozott, 1987-ben megalapította a Magyar Zeneművészeti Társaságot, melynek 1997-ig elnöki tisztét is betöltötte. A rendszerváltás éveiben az átalakuló magyar zenei életben meghatározó szerepet vállalt. Az ő nevéhez fűződik a kortárs zene seregszemléjeként ismert Mini Fesztivál életre hívása. 1992-ben tagja lett a Magyar Művészeti Akadémiának és a Széchenyi Irodalmi és Művészeti Akadémiának. 1994-től a Magyar Zeneművészek és Táncművészek Világszövetségének elnöki tisztét töltötte be.

Durkó a „harmincasok” generációjának tagja, egy olyan korosztályt képvisel, akik már nem tapasztalták bőrükön az 1950-es évek kizárólagosságra törekvő művészetpolitikájának bénító hatását, hanem szabadabban tájékozódhattak a mindenkori modern irányzatokról. Durkó zenei nyelvét a tradíció és a legújabb törekvések szintézisbe hozásának igénye jellemzi, műveiben újszerű módon kerül összhangba az avantgarde, a magyar népzenei inspiráció vagy éppen a gregorián zenei anyaga. Pályája kezdeti szakaszában a kamarzenéé volt a főszerep, majd az 1970-es években figyelme hangsúlyosan a vokális művek felé fordult, és ebben a műfajban alkotta meg életműve leginkább fajsúlyos alkotásait. Az 1972-ben Pest, Buda és Óbuda egyesítésének centenáriuma alkalmából a főváros felkérésére írt *Halotti beszéd* a zeneszerző legismertebb alkotása lett, a Madách drámája nyomán saját szövegre komponált *Mózes* (1977) című opera pedig magyar és német operaszínpadon is sikert aratott. Említést érdemel még a Kodály születésének századik évfordulójára komponált *Széchenyi oratórium* (1981–1982), valamint az Apokalipszis drámáját megzenésítő oratórium, *A Jelenések Könyve margójára*.

Az Akkord Zenei Kiadó kiadványai a zeneszerző kisebb apparátust foglalkoztató – tehát a gyakorlatias szempontokat tekintve könnyebben előadható – alkotásaiból, kamarazenéjéből, valamint pedagógiai célokra készült kompozícióiból kínál sokszínű válogatást. A fúvós hangszerre írt művek között találjuk a szólófuvolára készült *Flautocapricciót* (1991), mely címéhez híven

FLAUTOCAPRICCIO

DURKÓ, Zsolt
(1934 - 1997)

Allegretto tranquillo

mp *p* *poco f* *p*

5 *pp* *mp* *pp* *poco f* *p*

8 **Vivace** *mf* *f* *p*

13 **Tempo I** *f*

16 *pp* *poco f* *poco rit.* *p*

19 **Andante** *quasi f cantabile, un poco espr.*

(21) *mp* *pp*

22

23 **Presto** *f p* *f p* *cresc.*

©Akkord Music Publishers, 2004
Printed in Hungary
All rights reserved
Photocopying is prohibited!

A-1084

színes, szeszélyes alkotás, váratlan hangulatváltásokon, ellentétes zenei karakter egymás mellé helyezésén keresztül vezetve kínál lehetőséget a fuvalás számára technikai készségeinek megcsillogtatására és zenei fantáziájának bizonyítására. Hangszertechnikai szempontból a sűrű kromatikával átszőtt futamok mellett a professzionális hangképzés, a gyors regiszterváltások makulátlan megvalósítása jelenti az előadó számára a legnagyobb kihívást. A tétel strukturális megformálásában a nagyléptékű zenei gondolkodás válik elsődlegessé: a

tempójelzések nem kötődnek konkrét metronómszámokhoz, aminek eredményeképpen a zenei folyamat sokkal inkább fantáziaszerű szabadsággal bontakozhat ki.

A klarinétra, basszetskürtre és zongorára írt héttételes trió, a *Résonances* (1989) költői címekkel ellátott tétélei ugyan nem rajzolnak ki szavakkal leírható történetet, mégis egy tragikus esemény utórezgéseit, rezonanciáját foglalják hangokba. A kompozíció a tragikus sorsú művészpáros, az Operaház korrepetitoraként végzetes autóbalesetben fiatalon elhunyt Garam Zsuzsa és párja, az Operaház tehetséges baritonistája, Csurja Tamás emlékére készült. Az első tétel (*Équilibre*) a két fúvós hangszer gyászzenéjével indul, melyben alapvető szerepet kap a barokk zene szimbolikájából jól ismert kisszekundos sóhajmotívum. Bár nem programzene, mégis óhatatlanul a gépiesen utasai veszte felé haladó autó képzetét kelti a *Molto meccanico* hatodik tétel (*Mécanisme automatique*). A lírai, vallomásos tételekben figyelemre méltó a szólamoknak a megszokottnál is jobban hangsúlyozott önállósága, amit a zeneszerző helyenként kifejezetten előír a kottában (*senza sincronità*). Az emlékezés gesztusa leginkább a harmadik tétel (*Cloches*) tompa harangütéseiben válik hangsúlyossá.

A kiadványok között több pedagógiai célzatú sorozatot találunk. *A Törpék és óriások* (1974) hét tételének mesészerű címei már eleve jelzik, hogy a sorozat a legkisebbeknek szól, hiszen rögtön megragadják a zongorát tanuló gyermekek fantáziáját. A különböző hangulatképek egymásutánjában lírai, drámai és epikus hangvétel váltakozik, miközben a különféle mondanivaló különféle játékmódok szinte észrevétlen gyakoroltatásával társul. A *Kis dobos* ritmusgyakorlat, a *Balatoni csónakosdal* lírájával a sima, hajlékony *legato*-játék elsajátítását segíti elő, a *Hangfűrtök* pedig a tenyérrel játszandó *clusterekkel* ismerteti meg a tanulókat.

Bár nem elsődleges, de bizonyos pedagógiai cél fellelhető *A gömb története* (1991) több mint hatvan darabot magába foglaló sorozatában, melyet a komponista zenei világát összefoglaló jellege apropóján a kritikusok hasonlítottak már Bartók *Mikrokozmoszához* vagy Kurtág *Játékok* című sorozatához is. Az összesen 61 darab – mely a zeneszerző által eredetileg öt kötetbe, 11, 10, 13, 8, illetve 19 felbontásban elosztva készült – az Akkord kiadványában három kötetben látott napvilágot: az első kötet az 1–2., a második kötet a 3–4., a harmadik pedig az 5. sorozatot tartalmazza, természetesen megtartva az eredeti tagolást és sorrendet. A technikai értelemben egyre nagyobb kihívást jelentő sorozat zárdarabja, az *Idea augmentata* a zenei

szakiskolák tananyagaként is megállja helyét, a sorozatot nyitó napsütésben pedig a zeneiskolák magasabb évfolyamaiban is alkalmas a kortárs magyar zene megismertetésére. És hogy mi is lehet az a címbéli gömb, melynek történetét a tételek bemutatják? Bár ez nem derül ki egyértelműen, mégis a teljességre törek-

vés egy egész világ történetét öleli fel: a tételek között felbukkan a *Landino szext*, az *Adoniszi sor*, a *Több fényt!*, a *Chiaroscuro* vagy a *Bartókos dallam*. A művészet és kultúra jelenségeire reflektál bennük a zeneszerző. A *gömb története* felcsendült már szakközépiskolai diákok és koncertező művészek előadásában egyaránt: 1991-ben neves zongoraművészek adták elő az első négy füzet anyagát, 2014-ben a győri alap- közép- és felsőfokú zeneoktatási intézmények hallgatói a teljes sorozatot. De nem feltétlenül szükséges egyórányi zene előadására vállalkozni a sorozat előadóinak, ugyanis a darabok külön-külön, kisebb, egymással hangnemileg vagy karakterben összeillő sorozatként is műsorra tűzhetők. A ciklus részletei saját zongorajátékában szerzői CD-jén is rögzítésre kerültek. A zeneszerző fia, Durkó Péter is előadott belőle néhány tételt a Magyar Rádió stúdiókoncertjén.

A gitárra íródott *Hat darab* (1990) koncepciója némiképp hasonló, bár a kivitelezés léptéke szerényebb: a benne szereplő hat darab szintén előadható akár egyben, akár egyes tételek kiemelésével. A kottában helyet kapott a zeneszerző által írt előszó, melyben Durkó az egyes tételek tömör ismertetése mellett a zenei megvalósítás terén is útravalóval látja el a játékosokat. Hangsúlyozza, hogy a dallam egyes harmóniák felbontásából áll össze, továbbá fontosnak tartja előrebocsátani, hogy a hang minősége és a *legato*-játék jellege minden esetben illeszkedjen ezekhez a harmóniákhoz.

III.

A zongorára készült, egytétéles *Quartina* (1983) a darab folyamán a struktúra pilléreit képező négyhangnyi motívumokra utal, melyek három alakban a tizenkét hang különféle kivágatait tartalmazzák. Felhangzásuk a darab folyamán lírai gesztus, mely a zenei környezet szaggatottságával, zaklatottságával éles kontrasztba kerül.

A *Három angol dal* (1991) mezzoszoprán hangra és zongorára vagy zenekarra készült – az Akkord kiadványában a zongora letét kapott helyet. A dalok szövegválasztása az angol irodalom remekeire esett, melyeket Durkó nem annyira a líra, mint inkább a filozofikus meditáció irányából közelít meg. A Wordsworth szövegére írt *My heart leaps up* bensőséges monológ, a Blake-költeményt feldolgozó *The sick rose* izgatott, felkavart lelkiállapotot közvetít, míg a sorozatot záró, T. S. Eliot versére írt *Ash Wednesday* a békét kereső ember megszólalása. Az utolsó dal vitathatatlanul a kompozíció súlypontja, ez már abból a tényből is nyilvánvaló, hogy aránya sokszorosa a többiének: az első dal 3 és fél perc, a második kicsivel több mint négy, a záró dal előadása ezzel szemben közel negyedórát tesz ki. Az énekszólam mellett a zongora korántsem kísér, hanem az egyenrangú kamarapartner rangján szólal meg: mindhárom dal hosszabb zongora-bevezetővel kezdődik, és az első két darabban végig mellérendelt, koncertáló szerepet játszik az énekhang mellett. Mindazonáltal az *Ash Wednesday* az ember végső elmagányosodásának jelképeként fokozatosan elkönnyíti a zongora szólamát: nem tudja követni az énekszólamot abba a dimenzióba, ahová a magányos lélek emelkedik.

I. My heart leaps up

William Wordsworth

Andante con moto

DURKÓ, Zsolt
(1934 - 1997)

PI.

3

6

9

1

Akkord Music Publishers Ltd., 2007
Printed in Hungary
All rights reserved
Photocopying is prohibited!

A-1132

IV.

DURKÓ ZSOLT ALKOTÁSAI

AKKORD Zenei Kiadó
Music Publishers **GONDOZÁSÁBAN**

QUARTINA

per Pianoforte

Durkó, Zsolt
(1934 - 1997)

The musical score for "L'Espresso" by Francesco De Gregori is presented in a standard musical notation format. It includes a piano introduction and a vocal melody. The piano part begins with a 12/8 time signature and a "Vivace" tempo marking. The vocal part enters with a "Vivace sub." tempo marking. The score is divided into several sections, each with its own tempo and dynamic markings. The piano part features complex rhythms, including triplets and sixteenth notes. The vocal part is characterized by a melodic line with various intervals and rests. The score includes a variety of dynamic markings, such as *p*, *pp*, *mp*, *mf*, *f*, *ppp*, and *ppp dolce*. There are also tempo changes, including "Andante sostenuto", "Più sost.", "Andante", "Vivace sub.", and "allarg. --- m.d.". The score is written for piano and voice, with the piano part on the left and the vocal part on the right. The piano part includes a bass line and a treble line. The vocal part includes a single melodic line. The score is written in a key signature of one sharp (F#) and a time signature of 12/8. The overall mood of the piece is contemplative and melancholic, as suggested by the lyrics and the musical setting.

12/8 Vivace

p *pp* *cresc. poco a poco al mf* *ripet. 2 volte*

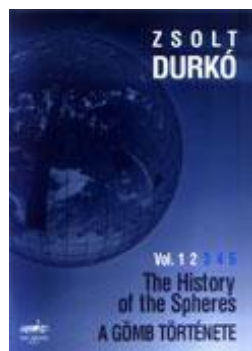
Andante sostenuto *8va...* *3/4* *mp* *mf* *(tenere)* *mp*

Più sost. *2/4* *p* *pp* *ppp dolce* *f* *ppp*

Andante *3/4* *mp < mf* *mf* *pp*

Vivace sub. *7/16* *più f* *f* *allarg. --- m.d.*

p *mf* *mp* *mf*

Durkó Zsolt: A GÖMB TÖRTÉNETE I. II. (26:03)

Első sorozat: I. Napsütésben, II. Messzi távolban, III. Csicssergés, IV / a. Landino szext, IV / b. Korál, V. Vízcseppek, VI. Színjáték, VII. Hajnali ködben, VIII. Kérdő mondat, IX. Borzongás, X. Adoniszi sor, XI. Finale.

Második sorozat: I. Félbehagyott dallam, II. Zene madártávlatból, III. Válasz, IV. Tavaszi virágzás, V. Jelkép, VI. De Profundis, VII. Furioso, VIII. Clavichord, IX. Jókedvűen, X. Tavaszi virágzás - változat.

A gömb története - *The History of the Spheres* I. Napsütésben - *In the Sunshine*

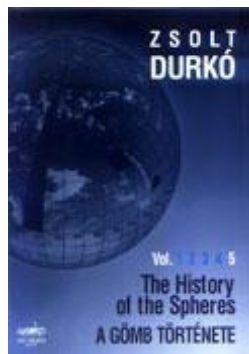
DURKÓ, Zsolt
(1934 - 1997)

Allegretto
mp
(*tenero*)

poco allarg.

ff
mf

Piu sost. R.H. L.H.
I. II.

Ötödik sorozat: I. Idea principale, II. Közjáték, III. Rímelő mondatok, IV. Egyszólamúság, V. Zarándoklat, VI. Ballada, VII. Előkép - variáns, VIII. Mesto, IX. Vae victis, X. Precipitando e ritardando, XI. Idea variata, XII. Gömbök, XIII. Grotesque, XIV. Jupiter motívum, XV. Halmazok tetszőleges sorrendben, XVI. Régies népdal, XVII. Prestissimo possibile, XVIII. Ritornello, XIX. Idea augmentata,

A gömb története - *The History of the Sphere* I. Idea principale

DURKÓ, Zsolt
(1934 - 1997)

Allegro

Con mosso

poco f

DURKÓ
ZSOLT

6 PIECES
FOR GUITAR

HAT DARAB
GITÁRRA

amadeus

Hat darab gitárra - *Six Pieces for Guitar*

I.

Allegretto armonioso DURKÓ, Zsolt (1934 – 1997)

mp mf p

4 mf mp

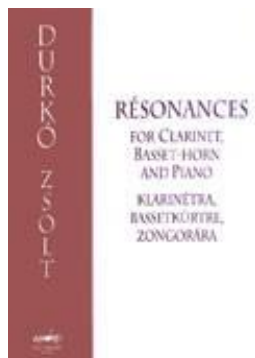
7 p

11

16 f poco f

20 poco rit. a tempo p

24 mf p legatissimo calmando arm.

Garam Zsuzsa és Csúrja Tamás emlékére
To the memories of Zsuzsa Garam and Tamás Csúrja

RÉSONANCES I. ÉQUILIBRE

DURKÓ, Zsolt
(1934 - 1997)

Andante

Clar.
Sib.

Cor. di B.
Fa

Org.
(ad lib.)

Pfte

8

19

pp sost.

p

pp

f

f

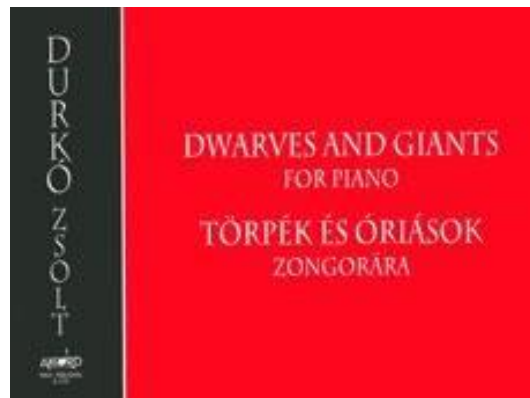
p

mp

f

mp

mf

Zsoltikának ajánlom

TÖRPÉK ÉS ÓRIÁSOK DWARFS AND GIANTS

Báránymelő – Fleecy Cloud

DURKÓ, Zsolt
(1934-1997)

3/4 Andante sostenuto

p legato

cresc.

5

quasi f

dim.

2/4

10 Poco rit. . . . 3/4 a tempo

pp

rit.

ppp

© Akkord Music Publishers Ltd., 2010

Printed in Hungary
All rights reserved
Photocopying is prohibited!

A-1173

V.
DURKÓ ZSOLT TOVÁBBI MŰVEI

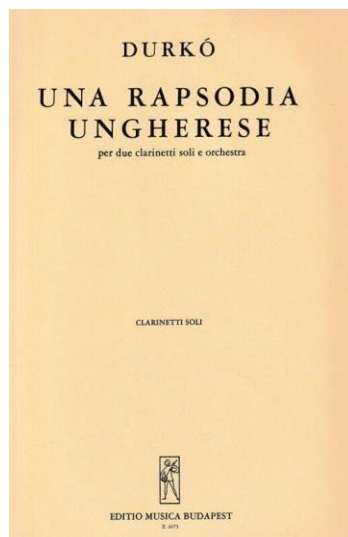
11 pezzi per quartetto d'archi (11 darab vonósnégyesre), 1962
Episodi sul tema B–A–C–H (Epizódok a B–A–C–H témára) – zenekarra,
1963

Organismi – hegedűverseny, 1964

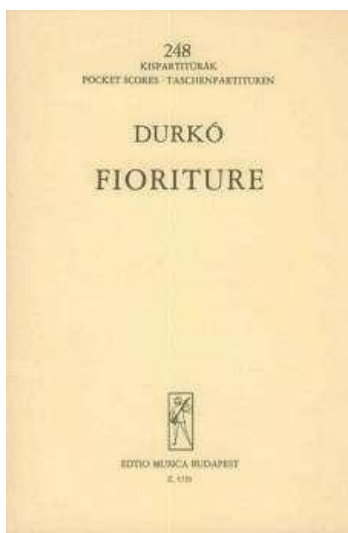
Improvvisazioni (Improvizációk) – fúvósötös, 1964

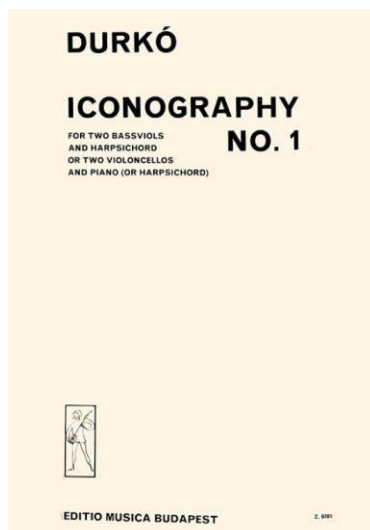
Psicogramma – zongorára, 1964

Una rapsodia ungherese (Magyar rapszódia) – két klarinét, zenekar, 1965

- Fioriture* (Díszítőelemek) – kamarakórus, zenekar, 1966
Dartmouth Concerto – szoprán szóló és kamarazenekar, 1966
 I. vonósnégyes, 1966
 Filmzene – Huszárik Zoltán *Elégia* című kisfilmjéhez, 1966
 Altamira – kamarakórus, zenekar, 1968
 Cantilene – zongoraverseny, 1968
 Concerto – zenekarra, 1969
Kolloidok – fuvolaszóló, öt alt hang, kamaraegyüttes, 1969
 Szimbólumok – kürt, zongora, 1969
 II. vonósnégyes, 1969
 Quartetto d'ottoni (Rézfúvósnégyes), 1970

Ikonográfia No. 1 – 2 viola da gamba (vagy gordonka), csembaló (vagy zongora), 1970

Ballada – ifjúsági zenekarra, 1970

Cantata No. 1 – bariton szóló, vegyeskar, zenekar, 1971

Ikonográfia No. 2 – kürt, kamaraegyüttes, 1971

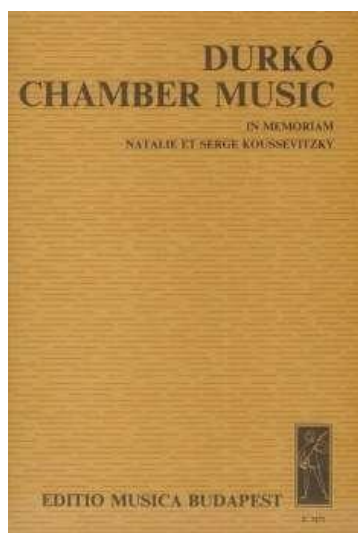
Fire Music – kamaraegyüttesre, 1971

Cantata No. 2 – kettős vegyeskar, zenekar, 1972

Halotti beszéd – oratórium tenor és bariton szólóra, vegyeskarra és zenekarra, 1972

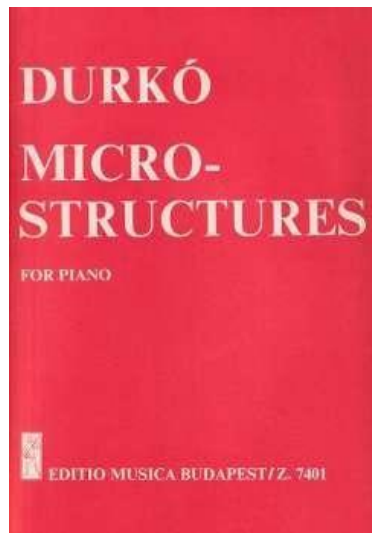
Assonanze – orgonára, 1972

Négy tanulmány – férfikarra, 1972

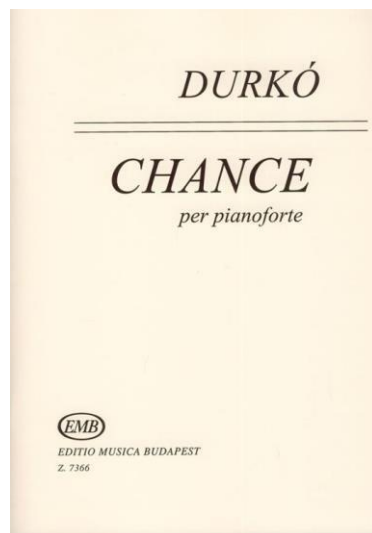

Chamber Music (Kamarazene) – két zongora, 11 vonós, 1973

Serenata – négy hárfára, 1973

Mikrostruktúrák – zongorára, 1973

Chance – zongorára, 1973

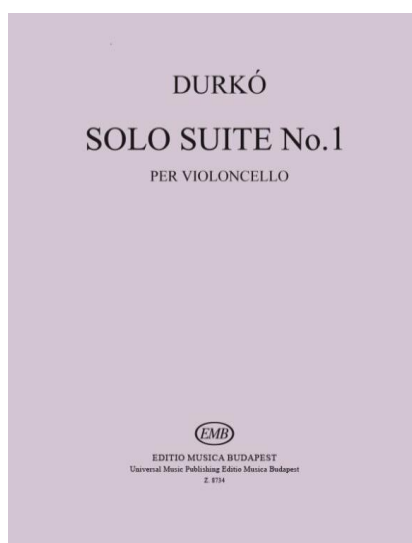

Varianti – mélyhegedű, zongora, 1974

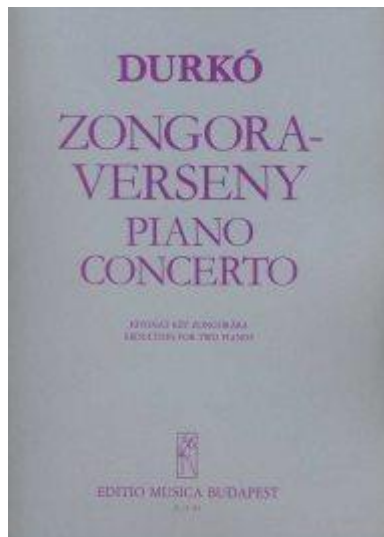
Törpék és óriások – gyerekdarabok zongorára, 1974
Hét dallamrajz – vegyeskar, zongora, 1974 • *Turner-illusztrációk* –
hegedűszóló, kamarazenekar, 1976
Mózes – zenedráma három felvonásban, 1977
Nyolc kiirtduó, 1977
Öt darab – tubára, 1978

Gyermekzene – zongorára, 1978

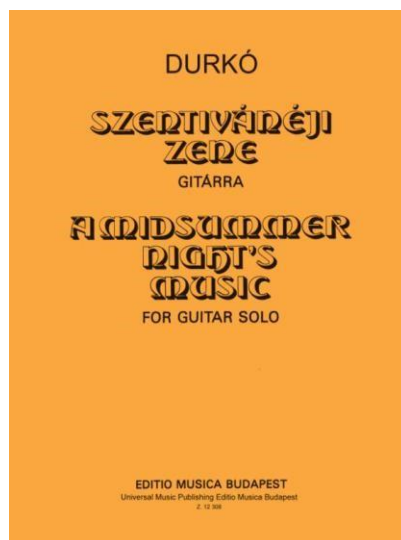

Szólószvit – gordonkára, 1978
Rapsodia – zenekarra, 1979
Négy dialógus 2 ütőhangszerjátékos, zenekar 1979
Refrének – hegedű szóló, kamarazenekar, 1979
Fantázia és utójáték – ifjúsági zenekarra, 1979
Movements – tuba, zongora, 1980
Andromeda – csembalóra vagy orgonára, 1980
Son et lumiere – zongorára, 1980

Zongoraverseny, 1981

A Zongoraversenyt Ránki Dezső mutatta be, majd Körmendi Klára szólójával számos alkalommal szólalt meg országszerte, továbbá CD - n is rögzítésre került.

Szentivánéji zene – gitárra, 1981

Széchenyi oratórium – tenor és basszus szólóra, vegyeskarra és zenekarra, 1982

Impromptus in F – fuvola szóló, kamaraegyüttes, 1983

Téli zene – kürt szóló, kamaraegyüttes, 1983

Három esszé – klarinét, zongora, 1983

Sinfonietta – rézfúvós együttesre, 1983

Quartina – zongorára, 1983

Ludus stellaris – kollektív improvizáció kamaraegyüttesre, 1984

Clair–obscur – trombita, orgona, 1984

Három rondó – zongorára, 1984

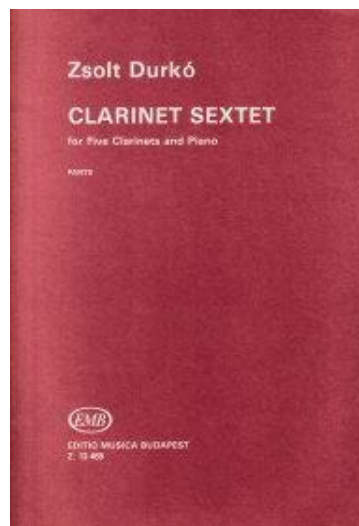
Ornamenti No. 1 – zenekarra, 1984

- *Ornamenti No. 2* – zenekarra, 1985
- *Pillanatképek a Kalevalából* – vegyeskarra, 1986

Ilmarinen – vegyeskarra, 1986

Sextett – 5 klarinét, zongora, 1987 • *Laude* – orgonára, 1987

Oktett – 8 fúvóshangszerre, 1988

Suoni tenebrosi e Corale orgona, 5 althang, kamaraegyüttes 1989

Résonances – klarinét, basszektürt, billentyűs hangszerre, 1989

Divertimento – gitárra, 1989

Hat darab gitárra, 1990

Három angol dal, 1991

a) mezzoszoprán szóló, kamaraegyüttes

b) mezzoszoprán szóló, zongora

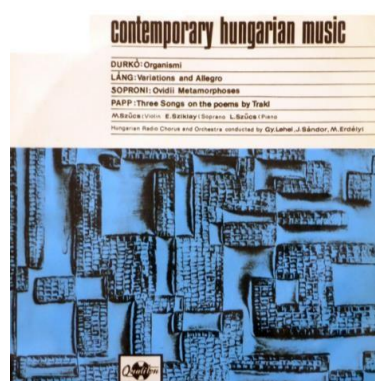
Flautocapriccio – fuvola, 1991

Hegedűverseny, 1993

A Jelenések könyvének margójára – oratórium alt (ad lib. mezzoszoprán),
tenor, bariton szólóra, vegyeskarra és zenekarra, 1993

VI.

DURKÓ ZSOLT MŰVEI HUNGAROTON KORONGOKON

Organismi per violino solo e orchestra: Introduzione - Primo organismo - Psicogramma

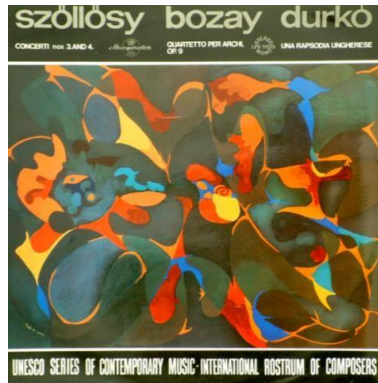
II. -... (11:46)

© 1967 HUNGAROTON RECORDS LTD.

TELJES LEJÁTSZÁSI LISTA MEGTEKINTÉSE (10 video) ©

1969 HUNGAROTON RECORDS LTD.

Una rapsodia ungherese per due clarinetti soli e orchestra (11:47) ®

1971 HUNGAROTON RECORDS LTD.

II. vonósnégyes (18:13)

Laude - orgonára (10:22)

® 1971 HUNGAROTON RECORDS LTD.

Iconography No. 1 - For two Bassviols (or two Cellos) and Harpsicord (or Piano)

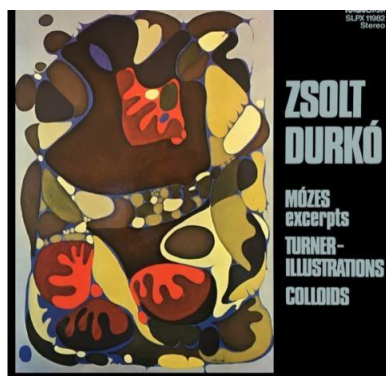
(1970) (6:55)

Iconography No. 2 - For Horn solo and chamber ensemble (1971) (8:42)

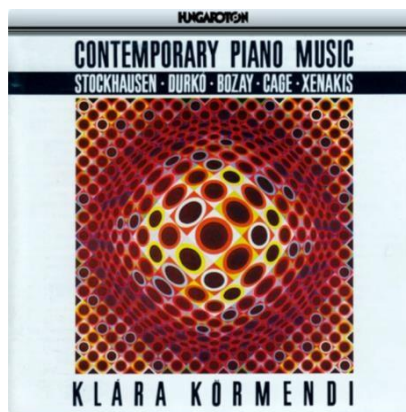
® 1972 HUNGAROTON RECORDS LTD.

TELJES LEJÁTSZÁSI LISTA MEGTEKINTÉSE (15 felvétel) ①
1975 HUNGAROTON RECORDS LTD.

Turner Illustrations for Violin Solo and 14 Instruments (13:35)
① Hungaroton Released on: 1979

Son et lumière - for piano (1980) (7:26)
① 1984 HUNGAROTON RECORDS LTD.

Kantáta II. - kettős vegyeskarra és zenekarra, Adv Endre Illés szekerén c. versére (18:32)

Ornamenti No. 2 - zenekarra (15:33)

© 1989 HUNGAROTON RECORDS LTD.

Altamira - For Chamber Choir and Orchestra (8:52)

© 1995 HUNGAROTON RECORDS LTD.

Piano Concerto (25:10)

© 1999 HUNGAROTON RECORDS LTD.

[Violin Concerto I. Allegretto](#) (6:46)

[Violin Concerto II. Vivo; agitato](#) (4:33)

[Violin Concerto III. Adagio molto](#) (5:13)

[Violin Concerto IV. Andante sostenuto](#) (9:27)

[Széchenyi Oratorio Part I.](#) (10:27)

[Széchenyi Oratorio Part II.](#) (14:12)

© 2001 HUNGAROTON RECORDS LTD

VI.

DURKÓ ZSOLTRÓL A PARLANDO KORÁBBI SZÁMAIBAN MEGJELENT ÍRÁSOK

[25 éve hunyt el Durkó Zsolt \(1934–1997\) néhány rövid gondolata „A gömb története” \(The History of the Spheres\) c. zongorára írt sorozatról, továbbá az 1. és a 2. füzet Ábrahám Mariann előadásában, akinek a nevéhez fűződik a felvételen hallható első két füzet ősbemutatója // Bieliczky Éva:](#)

[Emlékezzünk Durkó Zsolt zeneszerzőre \(pdf\)](#)

(2022/2.)

[Ábrahám Mariann RÉGI NÓTÁK MAI GYEREKEKNEK IS](#)

Szőnyi Erzsébet, Kadosa Pál, Durkó Zsolt, Soproni József, zongoradarabjaiból

(2021/1.)

Durkó Zsolt: A gömb története (1991) – részletek

Csicsergés; Zene madártávlatból; Tavaszi virágzás-változat

<https://www.youtube.com/watch?v=3KuF8qfvPOc&feature=youtu.be>

(2018/7.)

[Durkó Zsolt: A GÖMB TÖRTÉNETE I. II.](#) (26:03)

VII.

[PORTRÉK ZENESZERZŐKRŐL, ELŐADÓ MŰVÉSZEKRŐL](#)

Nagygyörgy Sándor fotóművész képei

(2013/4.)